

AZ ÉRZÉSEK KEZELÉSE

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2023. november 5.

Hálát adok az Úrnak és hiszem, hogy felkészült a szívetek, készen vagytok fogadni Isten Igéjét, Ma az érzelmeinkről lesz szó. Az érzelmeinkről és az érzelmek kezeléséről, amely örök kihívás minden hívőnek. Isten adott nekünk érzelmeket, amikor megteremtette az embert. Szellemnek, léleknek és testnek teremtette, így vannak érzéseink, érzelmeink. Az érzelmeink kezelése egy örök feladat hívőként, hiszen az érzelmeink kihatással vannak az Istennel való kapcsolatunkra is. Ha nem megfelelően kezeljük az érzelmeket, azok kihatással lehetnek a magunkkal való kapcsolatra, és a másokkal való kapcsolatra is. Ezért nem lehet erről eleget beszélni, és soha nem lehetünk eléggé felkészültek, mert az érzelmeink léteznek, és vagyunk vagy voltunk olyan helyzetben, hogy szinte ilyen érzelmi hullámvasúton ültünk, hol fenn, hol lenn, és sajnos keresztényként is előfordulhat ez velünk, ha nem figyelünk eléggé, és az érzelmeinket nem zabolázzuk meg, illetve nem megfelelően kezeljük. Tehát hívőként le kell győzni az érzéseinket, és ahogy növekedünk a Krisztusban, a krisztusi jellem kell, hogy kiábrázolódjon bennünk. Azt az érzelem vezérelte életet le kell vetnünk, fel kell öltöznünk a Krisztust, és ez egy folyamat. A Biblia tanítja a 2Péter levelében, ezt mindjárt fel is olvasom:

2Péter 1,3–4.

3. Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és istenfélelemre való; az Ő megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott,

4. Amely által a megígért igen nagy és becses áldásokkal ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.

Amikor újjászülettünk, akkor Isten Szelleme újjászülte a bensőnket, egy új természetet kaptunk, a Biblia beszél erről. Az Isten népére, az Isten fiaira két szót is használ a Biblia, az Újszövetség. Az egyik az az *etnosz*, a másik pedig a *genosz*. Az etnosz etnikai csoportot jelent, innen van az etnikum szó, használjuk is. A másik pedig a *genosz* szó, amiből a genetika is származik, hogy Istennek vagyunk a leszármazottjai. Amikor mi új teremtsévé váltunk, ahogy itt Péter írta, akkor egy új természetet kaptunk. Tehát van egy örökölt természetünk, ezelőtt két alkalommal Attila tanított erről, ha szeretnél erről részletesen hallani, akkor hallgasd meg a két héttel ezelőtti tanítást ezzel kapcsolatban. Tehát örököltünk egyfajta természetet a szüleinktől, amely munkálkodik bennünk, de amikor újjászülettünk, akkor egy új természetet kaptunk, az isteni fajta természetet. A szellemünkben, az ember szellemében nincs két természet, ott egyfajta természet van, az isteni fajta természet. Az ember nem skizofrén, tehát nincsen bennünk két szellem. Egy szellemünk van, viszont van lelkünk, amit az újjászületett szellemünk által, az onnan vett kijelentések által, az Igéből vett kijelentések által, az Isten Szellemének a tanító munkája által növekednünk kell a lelkünkben, az értelmünkben, az érzelmünkben és az akaratunkban.

Ma az érzelmeinkről lesz szó, és ezt fogjuk megvizsgálni. Miért fontos az, hogy az érzelmeink a helyükön legyenek? Erről már sokszor beszéltünk, de nem elégszer. Az érzelmeink képesek bennünket rossz irányba vinni, de hadd ne én szóljak, szóljon erről a Zsidókhöz írt levél, olvasom:

Zsidó 12,14.

14. Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.

Tehát a békességet kell követnünk, az érzelmeink viszont nagyon gyakran felzaklatnak bennünket. Vannak érzéseink, és az érzéseink honnan jönnek? Egyrészt bennünk vannak, másrészt különféle befolyásokra, különféle módon reagálunk, és az érzékszerveinken keresztül érzékelünk dolgokat. Van az öt fizikai érzékszervünk, az arra való, hogy el tudjunk igazodni ebben a jelenvaló világban. Van a hallás, a látás, a szaglás, tapintás, ízlelés, ezzel tudjuk a környezetünkben lévő

dolgokat érzékelni, és ha tetszik, ha nem, az érzéseink hatással vannak ránk. Gondolj bele, ha valaki megnéz egy izgalmas filmet, akkor semmi mást nem csinál, mint néz gyakorlatilag egy üres vásznat vagy egy dobozt a szekrény tetején, és az akkor is érzéseket generál benne. Van, hogy valaki fél, van, hogy valaki sikít annál a jelenetnél, ami éppen hatással van rá, az érzéseink hatnak. Hatnak a gondolkodásunkra, viszont fordítva is igaz, a gondolkodásunk az hat az érzéseinkre is. Ha sokat gondolkodunk negatív dolgokon, sokszor van, hogy előítéleteink vannak másokkal szemben, és bizony, **ha** az érzéseinket nem megfelelően kezeljük, ez rányomhatja a bélyegét az emberi kapcsolatokra.

Hallottam több hívőtől, talán te is, hogy úgy érzem, Isten nem szeret engem. Úgy érzem, hogy Isten elhagyott engem. Mire támaszkodik itt az illető? Egy érzésre, ami nem tudni, hogy honnan került beléje, de teljesen mindegy. Az Istennel való kapcsolatunkban nem az érzéseink alapján kell, hogy eligazodjunk, hanem annak alapján, hogy Isten mit jelent ki magáról. Isten azt jelentette ki magáról, hogy **Ő** soha el nem hagy bennünket. Az érzéseid lehetnek ezekkel ellentétesek, de nekünk mindenképpen az igazságot kell érvényesíteni az életünk felett, és az érzéseinket alá kell vetni az isteni igazságnak. Isten dolgában nem az érzéseink alapján kell, hogy eligazodjunk. Nem igaz ez nyilván az utcán, ha látod, hogy jön a vonat, vagy ha látod, hogy piros a lámpa, akkor nem mész át. Tehát az érzelmeink, az érzéki részünk szükséges, hasznos és fontos. De az Istennel való kapcsolatban nem ez a meghatározó, hanem Isten Igéje és Isten Szelleme, aki tanít bennünket, aki segít bennünket abban, hogy az érzéseinket az isteni akaratnak megfelelően tudjuk irányítani. És ez az, amiről ma szeretnék beszélni. De nézzük meg a 15-ös verset:

Zsidó 12,15.

15. Ügyeljetek arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne hajoljon, hogy a keserűség bármely gyökere felnövekedve zavart ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön.

Ügyeljetek arra, itt meg is állnék egy pillanatra. Nekünk kell ügyelni arra! Ezt nem Isten fogja megtenni helyettünk. A Biblia felszólít bennünket, hogy ti ügyeljetek arra, hogy Isten kegyelmétől senki el ne hajoljon, hogy a keserűség bármely gyökere felnövekedve zavart ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön. Mire kell ügyelnünk? Hogy az Isten kegyelmétől ne hajoljunk el. Mít jelent ez? Azt, hogy emberek törvénybe teszik magukat, az emberek a cselekedeteik alapján próbálják megállapítani például az Istennel való kapcsolatukat. Hogy most valamit elrontottam, eltévesztettem, akkor Isten most biztosan nem szeret engem. Nem tudsz olyat tenni, hogy Isten ne szeressen téged! Az nem azt jelenti, hogy Isten egyetért azzal a cselekedettel, és helyes az a cselekedet, amit esetleg tettél, nem erről van szó egyáltalán. Isten nem helyesli a rossz dolgokat, nem helyesli a bűnt, nevezzük úgy, ahogy a bűn alatt értjük a céltévesztést. Tehát minden céltévesztés gyakorlatilag bűn, ami eltér az isteni irányvonalától, attól, amit Isten meghatározott jónak. Isten a Bibliában kijelenti, hogy mi a jó, és mi a rossz. És amire Isten azt mondja, hogy jó, az jó. Amire azt mondja, hogy rossz, az rossz, és azt nem az érzéseink alapján állapítjuk meg.

Van, hogy emberek megkeserednek. Kin múlik az, hogy valaki megkeseredik, vagy nem? Istenen múlik? Nem. Nyilván vannak körülöttünk körülmények, és azokat a körülményeket valamilyen szinten mi lereagáljuk. Vagy adhatunk pozitív válasz egy helyzetre, vagy hozzáállhatunk olyan módon, ahogy a Biblia tanítja, hogy álljunk ahhoz. Vannak érzéseink, és nem jó politika az sem, hogy azt csináljuk, mint a strucc, bedugjuk a fejünket a homokba, és nem foglalkozunk vele. Muszáj vele foglalkozni, mert a Biblia beszél a mi érzéseinkről, és ilyen érzés például a keserűség, amikor valaki megkeseredik, megkeseredik a körülményei miatt. Ilyenkor mi történik? A körülményei leuralják őt. Nem ő az ura a körülményeknek, hanem a körülmények válnak az embernek az urává, és bizony vannak az emberek életében körülmények. Vannak olyan veszteségeink, vannak olyan dolgok, olyan körülmények, amik bizony érzelmi viharokat okoznak az életünkben. Tehát hívőként uralni kell az érzelmeket, és megfelelően kell uralni, ha ezt nem tesszük, a rosszul kezelt érzelmek képesek megbetegíteni az embereket, erről talán múlt alkalommal is szóltam, hogy a pszichoszomatikus betegségek, amelyek lelki eredetűek. A Biblia világosan tanítja, hogy a lelkünkkel is foglalkozni kell. A lelkünkkel nekünk kell foglalkozni, de hálát adunk

Istennek, hogy van egy segítőnk. Ő a Szent Szellem. Ő a mi vigasztalónk, Ő a mi tanácsadónk, Ő az erőnek, a hatalomnak, a békességnek, a bölcsességnek, az igazságnak a Szelleme, és még több mindent kihagytam. Ő az, aki által tudjuk uralni az életünket, de ehhez vezetettnek kell lennünk. Ahhoz, hogy valakit vezetni lehessen, ahhoz engedelmességre van szükség. Egy makacs embert nem lehet vezetni, nem hagyja magát vezetni a Szent Szellem által. Itt az engedelmesség alatt azt értjük, hogy hagyjuk, hogy Isten Szelleme uralja az életünket, Isten Szelleme vezessen, Isten békessége vezessen bennünket, és erre a békességre minden embernek szüksége van.

A múltkor nem említettem, itt Európában ünneplik halottak napját, Amerikában még rosszabb a helyzet, ott valami mást ünnepelnek, ott a halloweent ünneplik. Teljesen okkult dolog, és nincs ezzel semmi baj, ha minden a helyén van kezelve. A szélsőséggel van a baj, amikor valaki vagy a baloldalon megy az árokba, vagy a jobb oldalon. Nekünk az út közepén kell maradni. Tehát ha valaki megemlékezik az elhunyt családtagjairól, szeretteiről, rendjén van. Viszont nagyon figyelni kell arra is, hogy ez ne húzzon le bennünket! Ne kerüljünk egy lefelé húzó spirálba. Annyira elmélyülhet valaki a fájalmában, a veszteségeiben, hogy ez teljesen lehúzza, és teljesen ez uralja az életét. Megkeseríti a saját életét, mondja itt a Biblia. Nemcsak a maga életét keseríti meg, hanem másokat is képes megfertőzni. Ez a baj a keserűséggel. Amikor megkeseredünk, akkor megkeseredünk Isten irányába, rossz lesz a kapcsolatunk saját magunkkal, és ebből kifolyólag már borítékolható a következő lépés is, rossz lesz a kapcsolatunk más emberekkel is. Rossz lesz a kapcsolatunk a környezetünkkel, és akkor kérdezi az ember, hogy mi itt a baj? Az, hogy hagyta, hogy a keserűség úrrá legyen rajta! Ezzel nem azt akarom mondani, hogy bűn az, ha valaki megszomorodik, megkeseredik. Érnek bennünket veszteségek, amiktől az ember szomorúvá válik. De ennek a halandó földi életnek a velejárói ezek, és vannak dolgok, amivel nem tudunk mit kezdeni. Elment egy szerettünk, egy hozzátartozónk, egy családtagunk, ez tényleg egy óriási veszteség, egy óriási trauma az embereknek. Ezt fel kell dolgozni.

Isten népének is fel kellett dolgozni, amikor meghalt Mózes. Óriási veszteség volt. A családtagjai, az egész Izrael számára, és Isten azt mondta, igen, kaptok harminc napot. Harminc napig gyászoljátok. Miről beszélt itt Isten? Arról, hogy dolgozzátok fel, hogy Mózes elment, Mózes nincs. Mózes nem fog visszajönni. Igen, fel kell dolgozni, és el kell fogadni az elfogadhatatlant. Úgysem tudunk mást tenni, és arra gondoljunk, hogy az elhunyt szeretteink sem örülnének annak, hogy minket romokban látnának egy ilyen veszteség kapcsán.

Keresztényként, hogy kell feldolgozni a veszteséget? A halál a legnagyobb veszteség, amikor valakinek a hozzátartozója meghal. Hogyan lehet ezt feldolgozni? Úgy, hogy egy kereszténynek tudnia kell, hogy ha nem önmagára néz, hanem az Igére, ha tényleg a szerettére néz, akkor tudja, hogy keresztényként ott van az Úrnál, és az Úrnál örvendezik. Ez örömmel és békességgel kell, hogy eltöltsön bennünket! Mert, ahogy Dávid mondta, amikor a fia meghalt: ő már nem jön hozzám, majd én megyek őhozzá. Tehát nagyon sokan vannak odaát, akikkel majd együtt leszünk örökkön örökké. Erről Isten Szelleme tud kijelentést adni, ezt most ennek kapcsán szerettem volna megemlíteni.

Nemcsak ez az egyetlen veszteségünk van, ami megkeserít bennünket, sok minden más dolog is. Miért van egyáltalán, hogy az ember megkeseredik? Az ember önközpontúsága miatt van ez, amikor az ember saját magára tekint. Ilyenkor saját magát sajnálja, és az ő veszteségeire tekint. Keresztényként meg kell tanulnunk azt, hogy le kell venni a tekintetünket saját magunkról, és az Úrra kell tekinteni. Az ember alapvetően önző, ebbe születünk, és ezt örököltük, amikor erre a fizikai világra jöttünk.

Van egy másik örökségünk, az pedig az, hogy örökösei vagyunk Istennek, és örököstársai Jézus Krisztusnak. Megmaradhatunk olyannak, amilyenek voltunk, de Isten azt akarja, hogy változzunk. Isten azt akarja, hogy növekedjünk. Isten a növekedést adó Isten. A fizikai fejlődésünknek is vannak fokozatai. Az, hogy egy ember önzőnek születik, ahhoz meg kell nézni egy picit babát. Amikor megszületik, csak az érdekli, hogy a természetes, fizikai igényei ki legyenek elégítve. Semmi mással nem foglalkozik, csak saját magával. Őt nem érdekli, hogy fellármázza a kórházat, ő üvölt, mert éhes. Őt nem érdekli, hogy a család éppen alszik éjszaka, és ébren tartja őket egész éjjel. Kiabál, mert őt most tisztába kell tenni. Ez rendjén van, ez egy normális helyzet, mert neki az a feladata.

De Isten elvárja, hogy felnövekedjünk. Szellemi csecsemőként mi is ugyanígy vagyunk, éhezünk, szomjazunk, nincsenek rendben a dolgaink. Van, hogy viharokból jövünk be a gyülekezetbe, mikor megismertük az Urat, akkor a legnagyobb zűrzavar volt körülöttünk. Persze az embernek természetes és normális igénye, hogy kijöjjön a zűrzavarból, de egy ideig segítségre szorul. Akár a testvéreinek, akár a közösségnek a segítségére szorul, de egy idő után Isten elvárja, hogy felnövekedjünk. Ha a tíz éves gyerek éjszaka fellármáz, mert valami gondja van, akkor már mondod, hogy most már fel kellene nőned, nem vagy már pici baba. Nagyon sokat mondtuk mi is az unokánknak, hogy te már nem vagy pici baba, te már nagyfiú vagy. Isten is elvárja, hogy felnövekedjünk. Egy felnőtt ember tudja uralni az érzéseit. Megmondom őszintén, hogy nem mindig van ez így. Van úgy, hogy már húsz, huszonöt éves keresztényként az embert elragadta az érzelme, és nem úgy reagált le dolgokat, ahogy kellett volna. Én sem dicsekedhetem, meg azt hiszem, egyikünk sem dicsekedhet, hogy ő milyen jó. Tehát ebben a kérdésben mindenképpen növekednünk kell, és Jézusról kell példát venni. Jézust nem az érzelmei vezették. A mi példaképünk Jézus. Az Ő képére, az Ő hasonlatosságára kell, hogy elváltozzunk a lelkünkben, az érzelmeinkben is, mert Ő a mi példa-képünk. Jézust nem az érzelmei vezették. Nem számított, amikor a farizeusok lekiabálták, Őt nem az vezérelte, hogy mit mondanak az emberek, sőt mit mondanak a közvetlen tanítványai. Ő nem hagyta magát eltéríteni attól a céltól, attól a látástól, amiért eljött erre a földre. Következésképpen véghezvitt mindent, amiért Isten Őt iderendelte a földre érettünk.

Jakab levele is beszél erről, nem tudom, mennyi időnk marad még. Majd meg fogjuk nézni a Saulon és Dávidon keresztül is, hogy a nem megfelelően kezelt érzelmek hova tudják juttatni az embert. De most menjünk el a Jakab apostol 3. fejezet 14-es igeversééhez. Megint csak az érzelmekről beszél itt az Írás.

Jakab 3,14–16.

14. Ha pedig keserű irigység és viszálykodás van a ti szívetekben, ne dicsekedjétek, és ne hazudjatok az igazság ellen.

Megállnék egy pillanatra. Ugyanaz, mint a Zsidókhoz írt levélben. Keserű irigység. Ez is egy érzés, és egy hívő embert ilyen érzés nem uralhat. Mit jelent az, hogy valaki irigy? Azt szeretné magának, ami a másiknak van. Ez olyan érzéseket vált ki, amely az egész környezetet, egy közösséget, egy családot érint, vagy akár testvérek között is előfordul ilyesmi. Teljességgel viszálykodást hoz. A viszálykodás nem emeli fel a közösséget, legyen az a legkisebb közösség, akár a házasság, akár a családdal való kapcsolat, vagy bármilyen közösséggel. Legyen az a munkahelyi kapcsolat, akárhogy nézzük is, az egy negatív spirál, ami lefelé fogja vinni az embert. Akire haragszol, hogyha vevő erre az ördögi párbeszédre, vagy erre az ördögi táncra, akkor őt is magaddal húzod, ha pedig nem, akkor mások kimaradhatnak belőle, de ez mindenképpen lefelé húzza az embert.

Olvassuk a 15-ös verset:

15. Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jön, hanem földi, testi és ördögi.

A viszálykodás, a veszekedés, valakinek a könyvében olvastam, hogy ördögpolka. Tehát ilyen ördögi párbeszéd. Tele vádlással, tele bűnös kereséssel, és ebből vannak a viszályok, és ennek soha nincs vége.

Folytassuk a 16-os verssel:

16. Mert ahol irigység és viszálykodás van, ott zűrzavar és minden gonosz cselekedet is van.

Tehát a rosszul kezelt érzelmek nem csak annyi, hogy viszály van, hogy mindenki rosszul érzi magát egy olyan környezetben, hanem mindenféle más gonosz cselekedet is van. A nem megfelelően kezelt érzelmek hozhatnak olyan rossz dolgokat a hívő életében, ami nem csak az ő saját életét, hanem mások életét is megkeseríti, és egy rossz irányba, egy rossz spirálba viszi, ajtót nyit az ördögnek. A sátán ilyenkor örül, ilyenkor szabadon garázdálkodik azért, mert valaki vagy valakik nem megfelelően kezelik az érzelmeiket. Tudom, hogy az érzelmek nagyon erősek tudnak lenni. Ilyen érzelem például a szerelem. Mikor valaki szerelmes. Ez az érzés minden racionalitást felülír. Elmondják neki, hogy nem hozzád való az a fiú, mert iszik, nőzik, kártyázik meg még egyéb

dolgok, de ő olyan szerelmes. A nem megfelelően kezelt érzelmek felülírják a racionalitást. Nem szeretném lefokozni ezt a magasztos érzést. Nem erről van szó. Egyáltalán nem erről van szó, hanem ez is egy olyan érzés, ami minden racionalitást felülír, és az ember csak egy oldalról látja a dolgokat.

Ez pont fordítottja a keserűségnek, amikor keserű az ember, akkor mindent rossznak lát, akkor minden, még az édes is keserű. Vagy például fordítva, amikor ebben az állapotban van, akkor még a keserű is édes. Nem számít, hogy iszik, nem számít, hogy megver, nem számít semmi. Meddig? Erre kell nagyon figyelni, hogy az érzéseink folyamatosan változnak. Az érzéseink nem maradnak ugyanazok. Egy idő után elmúlik az érzés, és akkor marad a realitás. Ezt azért mondom, hogy az Ige figyelmeztet erre bennünket, hogy ne hagyjuk, hogy az érzéseink uraljanak.

Jakab 3,17.

17. A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató.

Mert az Istentől való bölcsesség először is tiszta. Tehát ez az Istentől való bölcsesség, ami tiszta. Aztán békeszerető, a békességet szereti, nem a zűrzavart, nem a viszálykodást, nem az egyet nem értést. És itt most nemcsak gyülekezetről beszélünk, hanem más kapcsolatokról is. Ezért megy tönkre sok házasság. Kinek van igaza? Mindegy, hogy kinek van igaza, a békességet kell keresni. És akkor kezdődnek a viták, kezdődnek a veszekedések, kezdődnek a kérdések, a miértek, tehát egy kapcsolatban is a békességet kell keresni. A megoldást kell keresni, és meg kell állítani ezeket a negatív érzéseket, mert Isten szelleme és Isten békessége képes arra, hogy fölülírja, ha hagyjuk. Ezt nem könnyű megtenni, és ezt nem azért prédikálom, mintha ebben nagyon jó lennék, hanem azért, mert ebben nekem is nagyon fejlődnöm kell, nincs olyan ember, akinek ebben nem kell fejlődnie.

A Biblia figyelmeztet bennünket, ezek nem törvények, amiket én olvasok. Ezek szellemi törvények, olyan törvények, amikkel naponta szembesülnünk kell, és naponta kezelni kell őket. Nagyon sokan a Bibliának nem olvassák ezt a részét, merthogy akkor törvényt prédikálunk, pedig abszolút nem prédikálunk törvényt, nem a mózesi törvényeket prédikáljuk, hanem a Biblia figyelmeztet bennünket, hogy hívőként is milyen veszélyek leselkednek ránk, mi az, amire oda kell figyelni. Kell érte imádkoznunk. Van, hogy ezt az ember magától nem tudja megtenni, sőt, mondhatom nyugodtan, hogy magunktól nem tudjuk megtenni. De Isten szellemének a segítségével meg tudjuk tenni, mert Isten szelleme az a békességet keresi. Isten szelleme az a békességre igyekvő, békeszerető, szelíd.

Mózesről írja az írás a Mózes könyvében, hogy ő a legszelídebb ember, a legbékeszeretőbb ember. Mózeset is kikezdték a testvérei a kusita asszony miatt, merthogy kusita asszonyt vett feleségül, az pedig fekete bőrű volt, tehát a rassz miatt. Rasszista megnyilvánulások. Ezek nem ma kezdődtek. Akkor kezdődtek már, és mit csinált Mózes? Összeveszett a testvéreivel? Nem, ő egy szelíd ember volt. Imádkozott értük, mert tudta, hogy a testvérei nagy bajba kerülnek. És úgy is lett, Mirjam poklos lett. Ki kellett vinni a táboron kívülre tizennégy napra, Mózes közbenjárására Isten megtisztította.

Tehát látjátok, hogy az életünk nem konfliktusmentes. Lesznek az életben konfliktusaink, felfestesz magadnak egy rózsaszín ködöt, hogy neked ilyen nem lesz. Óriási tévedés, fogsz vele szembesülni te is, meg én is, meg mindannyian. De ha az Isten bölcsességét vesszük, mert bennünk a Krisztus értelme van, Isten bölcsessége van, ami tiszta, békeszerető, szelíd, engedelmes. Még akkor is, ha esetleg neki abból erkölcsi kára lehet. Irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató.

Jakab 3,18.

18. Az igazság gyümölcse pedig békességben vettetik el azoknak, akik békességben munkálkodnak.

Tehát erre kell törekedni, hogy valóban a békességet kövessük. Nem kell megadni magunkat az érzéseknek, az indulatoknak, amik belül vannak. Tehát az ember fejlődésének a szakaszait már említettem, és nekünk is növekedni kell ebben.

Itt az igehirdetésről van szó, hát rosszul írtam föl az igehelyet, úgyhogy ez most nem fog előkerülni ez az igehely, de Timóteus is figyelmeztet bennünket, mégpedig a 4. részben, igen, itt jó.

1Timótheus 4,1–2.

1. A Szellem nyíltan mondja, az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető szellemekre, tanításaira figyelmeztvén.

2. Hazug beszédűek képmutatása által, akik meg vannak bélyegezve a saját lelkiismeretükben.

Tehát itt sem az érzéseinkre kell, hogy támaszkodjunk, hanem Isten igéjét kell alapul vennünk. Itt az étkezéssel kapcsolatban írja ezt.

Szintén az istenfélelem gyakorlásáról ír a 7. versben: a közönséges és vénasszonyos meséket pedig utasítsd el. Ugye a pletykálkodás, az embereknek az előítéletei nagyon-nagyon sok kárt okoznak a kapcsolatokban, és nagyon-nagyon sok kárt okoznak az embereknek az életében.

Nézzük meg Saul történetén keresztül, hogyan nyilvánulhatnak meg ezek az érzelmek. Milyen érzelmek vannak még, amik kárt okoznak az embernek? A kishitűség, az alacsony önértékelés, vagy a magas önértékelés. Tehát itt az ember egója és az érzelmeink segíthetnek bennünket az Istennel való kapcsolatban, a magunkkal való kapcsolatban és a másokkal való kapcsolatban. Saul jellemét tanulmányozgattam, illetve tanulmányozgattuk az elmúlt időszakban, és nagyon érdekes dolgokat láttunk meg Saul történetében, bár a történet ószövetségi, de akár történhetne napjainkban is. Ez a történet most már közel háromezer éves, és mégis szól hozzánk ez az üzenet. Az 1Sámuel 9-re megyünk, és ott megnézzük Saul jellemfejlődését, a jellemábrázolását, és még talán lesz időnk Dávidra is, és megnézzük, hogy mit szól hozzánk ma ez az üzenet, mit tanulhatunk ma ebből.

A történet ott kezdődik, hogy Izrael népe királyt kíván. Tehát úgy érzi, hogy az Isten vezetése, illetve azok a bírúk, akik voltak, az ő szerepük is ebben nyilván nagyon nagy, mert korrupttá váltak. Tudunk Hofniról és Fineásról, akik Éli pap gyerekei voltak, elvették az áldozatot, és korrupit módon viselkedtek. Közben Izraelt ellenség vette körül, mint ma is, és ha már az érzelmeknél tartunk, akkor látjuk, hogy a keserűség, a gyűlölet hova vezeti az embereket és az emberiséget.

Az összes háború kiindulópontja azok a negatív érzések, amikor a gyűlölet vesz erőt az emberen. Amikor annyira gyűlöli a másikat, hogy mindenáron el akarja pusztítani, és ebből volt és van folyamatosan, ma is a konfliktus. Ezért mondja Jakab, hogy ez egy ördögi dolog, egy ördögi érzés. Ezeket az érzéseket meg kell állítani! Olyan mélyen van a gyűlölet, már gyerekkorukban beléjük nevelik a gyűlöletet, mondjuk Izrael iránt, és bizony ezek a rossz tanítások, rossz gondolati minták olyan érzéseket táplálnak, ami arra viszi az embereket, hogy megölje a másikat.

Nézzétek meg, hogy tüntetnek, gyerekgyilkosokat, családgyilkosokat éltetnek, és tüntetnek mellettük és éljenzik őket. Ez egy teljesen sátáni, teljesen ördögi dolog. Ez az, amikor már nagyban kiteljesedik a gyűlölet. Nagyban kiteljesedik az, hogy az érzéseiket a világ szerint kezelik. Ebből van a gyűlölet, ebből van az előítélet, ebből vannak a viszályok, a nem meg-értések, és akkor teljesen mindegy, kinek van igaza, mindenhol csak pusztulnak az emberek. Mindenhol a gonosz elpusztítja azokat is, akik gyűlölködnek, meg azokat is, akik a környezetükben vannak, ártatlan emberek halnak meg emiatt.

Éppen ezért fontos ezzel a kérdéssel foglalkozni. Tehát a tudomány is próbál ezzel valamit kezdeni. Majd a kérdés az, hogy hogy lehet ezt megállítani. De erre a kérdésre a világ nem tud választ adni, mert a világnak ehhez nincs nagyon eszköze. Mi viszont Istentől kaptuk Isten szellemét, aki fölötte van mindennek, aki által Isten a világot teremtette, aki által Isten a világot meg tudja változtatni. Bennünk, hívőkben lakik Isten szelleme. Bennünk van az isteni fajta természet, és azért vagyunk ezen a világon, hogy változást hozzunk a világba, és gyümölcsöt teremjünk. Ha megállunk csak ott, hogy újjá kell születni az embereknek, igen, ez a legfontosabb. Enélkül nem mehetünk be Isten országába. De ha itt megállunk, akkor mi nem vagyunk egy jó kovász. A kovász megkeleszti az egész tésztát. Nekünk ilyen értelemben kovásznak kell lennünk, hatással kell lennünk a világra, és nem pedig a világ kell, hogy leuraljon bennünket, és a világ szerint kell, hogy gondolkodjunk. És bizony a gyülekezetekben is minden kornak megvan a

paradigmája, tehát az úgynevezett korszellem bejön mindenhova, minden kornak a gyülekezetében megtaláljuk a világot.

Ott van az Ószövetségben, ha nézzük a korai egyházat, a Jézus utáni 1–2. században a görög filozófia volt az, amivel meg kellett küzdeni a gyülekezeteknek, mert a görög filozófia akarta uralni az emberek gondolkodásmódját. Ez ma is megvan, ma is a politika is megosztja az embereket, megosztja a keresztényeket, és nem szabadna, hogy az érzéseink olyan messzi-re vigyenek bennünket, hogy emiatt viszálykodások, veszekedések legyenek.

Szükség van toleranciára. Hogy nem kell feltétlenül egyetérteni a másikkal, de tolerálom, mert ő is Istennek a gyermeke. Vannak keresztény testvéreink, nem értünk egyet a tanításaikkal, de attól függetlenül velünk lesznek a mennyben, mert egy közös pontunk már van, ő Jézus Krisztus. Újjá vannak születve, hisznek az Úr Jézusban, de azért nem gyűlöljük őket, mert ők nem úgy értelmeznek egy-két dolgot, ahogy mi. Lehet, hogy kiderülhet, hogy van, amit esetleg mi értelmezünk rosszul. Mindig a Bibliának kell, hogy igaza legyen, nem nekünk. Mindig Isten igazsága kell, hogy győzedelmeskedjen az életünk fölött. Na, de nézzük Saul történetét.

Itt Saul helyzetében az volt, hogy a nép királyt kívánt, olyan akart lenni, mint a többi nép. Tehát hatással volt rájuk a környezet. A többi népnek volt királyuk, vezetőjük, itt meg bírák voltak, nem volt király, és azt mondta a nép, mi is rajongók akarunk lenni. Nem akarjuk ezeket a korrupst vezetőket, nem akarjuk ezeket a korrupst bírákat. Ha akkor mi ott élünk, ha akkor ott vagyunk, akkor lehet, hogy mi is így gondolkodunk, hogy hogy lehet, hogy Isten emberének mondja magát, közben meg a legkorrupstabb ember, aki csak létezik a Földön. És ezért királyt kívántak.

Sámuel próféta ezt nehezményezte, de azt mondta Isten, hogy emiatt ne keseregjél, nem téged vetettek meg, engem vetettek meg. Ha nem akarja a nép, hogy én uralkodjak fölöttük, ám legyen királyuk! Itt jön a képbe Saul, Kis fia. Kisnek elvesztek a szamarai, és a fiát, Sault és egy szolgáját elküldte, hogy keressék meg a szamarakat. Itt kezdődik Saul története, és nézzük meg Saul jellemábrázolását. Saul nem kezdett rosszul. Egy ugyanolyan átlagos ember volt, egy természetes ember, talán, mint bárki más. Egy dologban tűnt ki, a Biblia azt írja 9,2-ben:

1Sámuel 9,2.

2. És volt neki egy Saul nevű fia, ifjú és szép; önála Izrael fiai közül senki sem volt szebb; vállától felfelé magasabb vala az egész népnél.

Egy jó kiállítású fiatalember. Ez igen, ez nagyon jó lesz királynak! Tehát így nézett ki Saul. Hogy nézünk ki, azt nem mi választjuk meg. Ő ilyennek született, ilyen volt. Apja elküldte, és egy szolgával küldte el a szamarakat keresni. Nem egy magasztos feladat, de ha elvesztek a szamarak, akkor meg kell találni, annak idején érték volt és Saul elment. De itt valami van, nem tudjuk, mi az oka, hogy miért adott mellé egy szolgát, de az apja adott mellé egy szolgát. Nem tudni, hogy miért, a Biblia nyitva hagyja ezt, ezen is lehet talán gondolkodni.

Bejárták Efraim hegységét, már nagyon-nagyon sokáig távol voltak, és akkor itt a következőt olvassuk az 5-ös versben:

1Sámuel 9,5–7.

5. Mikor pedig a Suf földjére jutottak, monda Saul az ő szolgájának, aki vele volt: Jer, térjünk vissza, nehogy atyám elvetve a szamarak gondját, miattunk aggódjék.

Megbeszélte a szolgájával ezt a helyzetet.

6. Azt mondja neki a szolga, íme, az Isten embere most van e városban, és az ember tiszteletben áll, mindaz, amit mond, beteljesedik. Most azért menjünk el oda, talán megmondja nekünk is, mi az utunk, hogy merre menjünk.

7. És monda Saul az ő szolgájának: Elmehetünk oda, de mit vigyünk az emberének?

Itt látjuk azt, hogy Saul nem egy határozott egyéniség, a szolgával beszélget, és a szolga első szavára megváltoztatja az elképzelését. Tehát egy bizonytalan embert látunk.

Itt az első részt olvassuk olyan szemmel egy kicsit, hogy Saul szinte tiszta kérdőjel. Nincs egy saját egyénisége, mindig valaki befolyásolja. Ez alacsony önértékelésre vall. Nem tudjuk, hogy milyen nevelést kapott, tehát sok mindenre rá lehet fogni. Sault általában negatív hősként, tragikus

hősként szoktuk említeni, valójában az is, de nem minden embernek a jelleme fekete-fehér, hanem sok olyan dolog befolyásolja egy ember életét, ami miatt vagy győzelemre jut, vagy pedig elbukik, mint Saul. És itt meg lehet látni, hogy egy alacsony önértékelésű ember hová jut. Tehát itt vannak árulkodó jelek, nem fejt ki annyira a Biblia, de ha valaki egy kicsit a sorok között olvas, akkor láthatja, hogy egy határozatlan emberről van szó.

A másik, amit látunk, hogy az apja talán nem is Saulra bízta a pénzt, hanem a szolgájára. Innen is lehet következtetéseket levonni, miért a szolgánál van a pénz, és miért nem az ő fiánál. De ezek csak nagyon-nagyon apró jelek. A másoktól való függőséget látjuk itt. Találkoznak, végül is elmennek Isten emberéhez, Sámuel prófétához, Sámuel próféta pedig prófétál Saul felett, hogy ne aggódjon a szamarak miatt, ő lesz majd Izrael királya.

Most nézzétek, hogy erre Saul hogyan reagál:

1Sámuel 9,21.

21. És Saul felele, és monda: Avagy nem benjáminita vagyok-é én, Izraelnek legkisebb törzséből való? És az én nemzetségem nem legkisebb-é Benjámintörzsének nemzetségei között? Miért szólsz tehát hozzám ilyen módon?

Ebből látjuk, hogy hogy tekintett Saul magára. Valóban Benjaminé volt a legkisebb törzs, amikor szétszakadt az Izrael északi és déli részre, akkor Júda és Benjamin lett a déli részen, ha egy térképet találtok ebből a korból, akkor láthatjátok, hogy Benjamin csak tényleg nagyon kicsi. Olvassuk azt is korábban, hogy Benjamin törzsét egy belviszály miatt majdnem kiirtották teljesen, majdnem megsemmisült Benjamin törzse egy viszálykodásból fakadóan.

A lényegét látjuk, hogy Benjamin törzséből való, hogy ő kicsi a saját szemei előtt. Nem sokra tartja magát. Nem azt mondom, hogy legyen büszke, vagy hordja fenn az orrát, mert ő benjáminita, de legyen egy egészséges önértékelése. Nem ő választotta meg, hogy hova szülessen. Oda született, kész, ott van. Tehát legyen egy egészséges önértékelése, de amint látjuk, hogy ennek az embernek volt egy kisebbségi érzése. Végig kiírtam dolgokat, amiket érdemes megnézni.

1Sámuel 10,1-2.

1. Akkor elővévén Sámuel az olajos szelencét, és az ő fejére tölté, és megcsókolá őt, és monda: Nem úgy van-e, hogy fejedelemmé kent fel az Úr téged az ő öröksége felett?

2. Mikor azért te most elmégy tőlem, találkozni fogsz két emberrel a Ráhel sírja mellett, Benjámintörzsének határában, Selsáhnál, akik azt mondják neked: Megtalálták a szamarakat, melyeknek keresésére indultál vala...

Tehát itt végül is Isten szolgálja fölkeni őt.

A hatos részre szeretnék rámutatni, mert nagyon fontos dolog történt mind Sámuel, mind pedig Dániel esetében megtörtént ez az eset.

1Sámuel 10,6.

6. Akkor az Úrnak szelleme reád fog szállani, és velük együtt prófétálni fogsz, és más emberré leszel.

Akkor az Úrnak szelleme fog rád szállni – amikor a prófétákkal találkozik –, és velük együtt prófétálni fogsz és más emberré leszel. Erre nagyon szeretném a figyelmet felhívni. Amikor újjászületünk, amikor Szent Szellemmel betöltekezünk, a Szent Szellem munkálkodik onnantól kezdve az életünkben. Tehát itt egy fordulópont érkezett be Saul életében. Attól, hogy valaki újjászületik, az, hogy Szent Szellemmel beteljesedik, attól még az érzései, a lelke, a teste, a korábbi identitása önmagában nem fog megváltozni. De azt látjuk, hogy Saul itt egy természetfeletti erővel ruházott fel. Az ószövetségben a királyoknak, a papoknak és a prófétáknak volt ez a kegyelem, hogy Isten szelleme rájuk szállt. Most az újszövetségben mindannyian Isten szelleme által új teremtetek vagyunk, újjászületünk, és Isten szelleme van rajtunk. Isten képes munkálkodik rajtunk keresztül, ahogy Jézuson keresztül is munkálkodik Isten szelleme. Tehát Isten fölkenete, és azt mondja, hogy egy más emberré leszel. A 10,15-16-ot nézzük, 15-16-os verset. Végül is Saul nagybátyja már utánuk ment, hogy mi van velük, és akkor a következő beszélgetés zajlik le Saul nagybátyja és Saul között. Ez is nagyon sokat árulkodik, hogy milyen érzései voltak Saulnak.

1Sámuel 10,15–16.

15. Akkor monda Saulnak a nagybátyja: Ugyan mondd meg nékem, mit mondott néktek Sámuel?

16. És monda Saul a nagybátyjának: Nyilván megmondotta nekünk, hogy a szamarakat megtalálták. De amit Sámuel a királyságról mondott nem beszélte el néki.

Megint árulkodik valamiről. Arról, hogy még mindig hogy gondolkodott magáról. A próféta mondta, hogy Isten szelleme fog rád szállni, más emberré leszel, király leszel, de az ő kisebbségi érzése miatt nem tudta ezt elfogadni még mindig Istentől. Még mindig nem merte a saját nagybátyjának sem elmondani azért, mert ő maga sem hitte el. Ő maga is talán tudatában volt annak, hogy ő abszolút nem egy alkalmas vezető, nem egy alkalmas király lesz. De pontosan ez a mi Istenünknek a nagysága, hogy úgy hív el bennünket, ahogy vagyunk, akár alkalmatlanok vagyunk, akár alkalmasak.

Isten kiválasztotta ezt az embert, pontosan azért választotta ki, hogy ne az ember, hanem Isten dicsőüljön meg. Mi is ki lettünk választva a Szent Szellem által. Nem azért, mert tökéletes az énképünk, nem azért, mert tökéletes az önértékelésünk, hanem azért, mert egyszerűen Isten szeret bennünket, Isten kiválasztott bennünket, és Isten elhívott bennünket.

És lehet, hogy amikor elhívott téged egy feladatra, akkor lehet, hogy olyan vagy, mint Saul, vagy olyanok vagyunk, mint Saul, alkalmatlanok vagyunk a feladat elvégzésére. De van egy változás, amikor már nem a mi képességünk, hanem Isten képessége munkálkodik rajtunk keresztül. Ez egy óriási változás, és ezt föl kell ismernünk. Ami Saul érzelmeit uralta, az egész életére egészen az öngyilkosságáig, a tragikus haláláig rányomta a bélyegét, hogy nem volt hajlandó megváltozni. Nem az a baj, hogy milyenek született, nem az a baj, hogy milyen körülmények között nőtt fel, hanem az, hogy ott ragadt, és végig emberektől függő maradt. Ha abból a szemszögből nézzük, hogy milyen volt az Istennel való kapcsolata, meglátjuk, hogy az rányomta a bélyegét az emberekkel való kapcsolatára is. Ha Saul történetét jobban megnézzük, látjuk, hogy mindez egy érzésből, egy kisebbségi érzésből fakad. Ezért fontos az, hogy ne az érzelmeink uraljanak. Mi nem azok vagyunk Krisztusban, aminek mi látjuk magunkat, gondoljuk magunkat, mások mondanak rólunk, hanem, amit Isten mond rólunk. Ez nagyon lényeges dolog az életünkben, és Saul története ebben nagyon sokat segít nekünk. Aztán nézzük meg a 10. fejezet 22–23. versét:

1Sámuel 10,22–23.

22. Megkérdezék azért ismét az Urat: Vajon eljön-e ide az az ember? És az Úr monda: Ímé, ő a holmik között rejtőzék el.

23. Akkor elfutának, és előhozták őt onnan. És mikor a nép közé állta, kimagaslék az egész nép közül vállától kezdve felfelé;

Mi történt ezzel az emberrel? Az alacsony önértékelése miatt elbújt. Elbújt a sufniba, elbújt a kacatok mögé, elbújt a holmik mögé. Nem mert megjelenni az emberek előtt. Gondoljatok bele, ebben az állapotában természetes szinten ez az ember nem alkalmas arra, hogy egy vezető legyen ő. De meg fogjuk látni később, hogy Isten őt mégis használta, és győzelemről győzelemre vezette mindaddig, amíg az ő alacsonyan értékelt énje annyira fölül nem íródott, hogy az Isten munkáját a saját munkájának tudta be, és a saját dicsőségét kereste onnantól kezdve. Figyeljük meg, hogy milyen veszélyeket rejthet az, amikor valakinek nem helyes az önértékelése. Ezt Saul esetében látjuk. Látjuk, hogy milyen rossz helyzetet teremt az, amikor alacsonyra értékelté magát. Meg fogjuk látni azt, milyen az, amikor többet gondolt már magáról, mint aki valójában volt. Itt nagyon figyelmeztet bennünket az írás, hogy meg kell találni azt a pontot, amikor Isten Igéje alapján és Isten bölcsessége alapján, úgy, ahogy Jakab is írja a levelében, és ahogy olvastuk, hogy az Igéhez kell igazítanunk magunkat.:

1Sámuel 10,27.

27. Némely kaján emberek azonban azt mondták: Mit segíthet ez rajtunk? és megvetették őt és ajándékot nem vittek néki. Ő pedig olyan volt, mintha semmit sem hallott volna.

Tehát valahol elfogadta. Ilyen vagyok, ilyennek születtem. Mit csináljak? Mit tehetek erről? Hányszor hallottuk: Hát én ilyen vagyok! Én ilyennek születtem. Ez rendben van így, de ha megállunk itt, ha elfogadjuk ezt a helyzetet, akkor nem tudunk fejlődni, nem tudunk növekedni. Saulon látszik az, hogy ilyen volt az ő meglátása saját magáról. Aztán jön egy nagyon fontos fordulópont, amikor Isten Szelleme elkezdett munkálkodni rajta, amikor már nem ez a gyáva Saul volt, hanem Isten kezdett el munkálkodni rajta keresztül. Ezt pedig a 6. versben látjuk. Amikor az ellenség megfenyegette őket, mondták, jó, hát akkor megadjuk magunkat. Igen, rendben van, de akkor meg fogunk vakíttatni minden izraelit. És ekkor Isten Szelleme rászállt Saulra:

1Sámuel 11,6.

6. És mikor hallotta e beszédeket, az Úrnak Szelleme Saulra szálla, és az ő haragja nagyon felgerjede.

Ez a bizonytalan ember, aki egy kérdőjel volt, aki mindig másoktól függött, de amikor Isten Szelleme rászállt, akkor haragra gerjedt. Ez már innentől kezdve Isten munkája volt rajta keresztül, és akkor földarabolta az ökröket, szétküldte, és azt mondta, hogy mindenkinek az ökrével ezt csinálja, aki nem csatlakozik hozzájuk az ammoniták ellen.

Megtörtént Saul első győzelme. A 11. versben olvassuk ugyanitt:

1Sámuel 11,11–13.

11. Másodnapon pedig Saul a népet három seregbe osztá, és kora hajnalban a táborra ütének, és verték Ammont mindaddig, míg a nap felmelegedék; akik pedig megmaradtak, úgy szétszórattak, hogy kettő sem maradt közülük együtt.

Saul első győzelme. Mitől lett? Világosan mondja a 6. versben az Ige, hogy Isten Szelleme szállt rá. A harcainkban, ha mi is a saját erőnkre támaszkodunk, a saját érzéseinkre, a saját önképünket nézzük, akkor lehet, hogy nincs esélyünk. De látjuk azt, hogy egy ilyen alkalmatlan embert Isten mégis tudott használni, és győzelemre tudta vezetni Isten az ő népét.

Ha saját magadra nézel, ha saját magadon hagyod a tekintetedet és nem Istenre tekintesz, akkor ugyanúgy járhatsz, ahogy Izrael népe járt, amikor alábecsülte magát. Nagyon ezt látni.

Menjünk egy kicsit tovább. Tehát itt győzelmet aratott. A 15. résznél pedig azt látjuk, hogy elvitték Gilgálba Sault és újra királlyá kenték. Másodszor is fölkenték királlyá. A 13. részben látjuk azt, hogy Saulnak egy újabb kihívása van, de akkor már a filiszteusokkal szemben. Ha elolvassátok a történetet, akkor Isten prófétán keresztül kijelentette, hogy majd Sámuel próféta vissza fog jönni, be fog mutatni áldozatot, és visszamennek harcolni. De Saul innentől kezdve már egy kicsit magabiztos volt, hiszen megvolt az első győzelme, a nép már elfogadta őt, sőt azt mondták, hogy ha valaki Saul ellen szól, akkor azt meg kell ölni.

12. Akkor a nép monda Sámuelnek: Kicsoda volt az, aki azt mondá: hogy Saul fog-e rajtunk uralkodni? Adjátok elő a férfiakat, hogy megöljük őket!

13. Saul azonban azt mondá: Senkit se öljetek meg a mai napon, mert ma szerzett szabadulást az Úr Izraelnek.

Tehát a nép elismerte és Saulnak ez visszaállította az önértékelését, innentől kezdve viszont felfuvalkodottá vált. Itt látjuk, hogy Saul jól indult. Olyan volt, amilyen volt, és Isten elhívta, úgy, ahogy minket is elhívott, ugyanolyannak, amilyenek vagyunk. Rászállt Isten Szelleme, isteni képességekkel ruháztatott föl, innentől kezdve Saul, egy ilyen alkalmatlannak tűnő ember, képes volt győzelmet aratni. Itt világosan látszik, hogy ha magunkra nézünk, akkor hova jutunk, ha pedig hagyjuk, hogy Isten ereje munkálkodjon és úrrá legyen az életünk, az érzelmeink fölött, a racionalitásunk fölött, a lelki dolgaink fölött, akkor Isten győzelemre tud vinni bennünket. Ezért a győzelemért a dicsőség és a hála pedig Istené.

Jött a második harc, de Sámuel nem érkezett meg időre. Mondta, hogy hét napot várjon. Hét nap eltelt, az ellenség a nyakukon, az emberek már széledtek el. Ott van az ellenség, Sámuel nem jött, gondolta, hogy akkor ő mutatja be az áldozatot, amit meg is tett. Mi sem tudjuk, hogy Saul

helyében mit tettünk volna. Ha természetes emberi szinten gondolkodunk, akkor veszélyes volt a helyzet. Ott van egy ember, akinek a nyakán az ellenség, az emberek már szélednek el, a próféta megígérte, de nem jött. Mi mit tennénk? Most el lehet ítélni Sault, de nem tudjuk, hogy mi mit tettünk volna ebben a helyzetben. Nem vagyok a védőügyvédje Saulnak, sem fölmenteni nem akarom őt, mert Sámuel próféta azt mondta, hogy esztelenül cselekedett, amikor az áldozatot mutatta be. Mi ebből a tanultság? Saul türelmetlen volt. Nem várta meg Isten időztetését, hanem eléje rohant Isten tervének. Ezzel egy olyan dolgot tett, ami elindította őt egy negatív spirálba. Sámuel mondta neki:

1Sámuel 13,14.

14. Most azonban a te királyságod nem lesz állandó. Keresett az Úr magának szíve szerint való embert, aki az Ő népe fölé fejedelmül rendelt, mert te nem tartottad meg, amit az Úr parancsolt néked.

Igen, nagyon rosszul néz ki néha a helyzet. A győzelem előtt néha a legrosszabb, a legkilátástalanabb a helyzet, de Isten így működik. Így dolgozik, pontosan azért, hogy ne az ember dicsőüljön meg, hanem Isten akar megdicsőülni. Hiszen a győzelmet, az előző győzelmet sem Saul képessége szerezte, hanem Isten Szelleme szerezte. Itt most ugyanez a helyzet, de nem várta ki Isten időztetését, türelmetlen volt.

Utána sok dolog történt. El lehet olvasni a történetet, hogy milyen volt a kapcsolata a fiával. Jonatán, ő volt a fia, elment a segédjével és győzelmeket szerzett. Közben Saul ostoba döntéseket hozott, függetlenül attól, hogy Isten Szelleme rajta volt, és Istent kellett volna megkérdeznie dolgok felől, nem ő hozott döntéseket. Böjtöt rendelt el. Gondoljatok bele, hogy ha a katonákat böjtöltetik a háború előtt, mi lesz abból? Ilyenkor erőre van szükségük, tehát nem volt egy ésszerű döntés.

Mi az, amit Dávidnál láthatunk, amire azt mondja, hogy Isten szerint való ember? Hogy ő nem a nép, nem az emberek véleményére hagyatkozott, hanem neki volt egy személyes kapcsolata Istennel. Ha ő valamit akart, akkor Istent kérdezte meg. Persze figyelembe vette Isten prófétáinak az üzenetét is, azt, amit Isten a prófétákon keresztül küldött, de Saul esetében pontosan azt látjuk, hogy még a saját gyereket is meg akarta öletni az ostoba rendelete miatt, a nép védte meg Jonatánt. Látjuk az alacsony önértékelésből, hogy milyen volt a kapcsolata a családjával. Sokat árulkodik ez a történet. Ha megnézzük az érzelmi oldalát ennek, látjuk, hova keveredett ki a történet, hova juttatta végül Sault. Folyamatosan Sámuel árnyékában volt, amikor a halála előtti napon is Isten helyett Sámuel kereste. Az endori javasasszonnyal Sámuel idéztette meg. Annyira függött az emberektől.

Aztán jött a következő csata, amikor Saul végleg elásta magát, amikor az Amálek elleni hadjárat volt. Ez a 15. részben van. Isten megparancsolta neki, hogy mit tegyen. Se prédát nem ejthet, semmit és senkit nem hagyhat életben, hogy mindent el kell pusztítani. Ez egy nagyon drasztikus dolog. Ne felejtjük el, hogy ószövetségben vagyunk. Újszövetségben mit mond Jézus? Szeressétek a ti ellensegeiteket, áldjátok, és ne átkozzátok. Tehát ebben az ószövetségi történetben bizony a népnek el kellett szenvednie a bűnének büntetését. Az ószövetségben még nem voltak az emberek megváltva, nem volt elhordozva a bűn büntetése és azoknak a népeknek, azoknak a nemzeteknek, akiket Isten megbüntetett, bizony nagyon komolyan meg kellett fizetniük a cselekedeteikért, és az amálekek pontosan ugyanilyenek voltak. Saul nem hajtotta végre azt, amit Isten mondott:

1Sámuel 15,17.

17. Monda azért Sámuel: Nemde kicsiny voltál te a magad szemei előtt is, mindazáltal Izrael törzseinek fejévé lettél, és az Úr királlyá kent fel téged Izrael felett?!

Itt Sámuel visszautal Saul legfőbb problémájára, hogy kicsiny voltál a saját szemeid előtt, de Isten fölemelt téged, és onnantól kezdve már a saját döntései kerültek az előtérbe. A 21-es igevers:

1Sámuel 15,21.

21. A nép azonban elvette a prédából a megsemmisítésre rendelt juhoknak és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek Gilgálban.

Mit látunk itt? Amikor áldozatot mutattak be a papok, mit kellett áldozni? A Malakiást el lehet olvasni, hogy vigyétek a hitványat a ti uraitoknak. Mit látunk Saulról? Majd a hitványat megál-

dozzuk, az jó lesz Istennek! A szépet, a javát? Hát azt majd eltesszük magunknak. Holott Isten azt mondta, hogy mindegyiket el kell pusztítani. Itt már Saul magabiztossá válik. Saját döntéseket hoz a 21. igeversben és akkor jön Sámuel próféta.

1Sámuel 15,24–29.

24. Akkor mondja Saul Sámuelnek: Vétkeztem, mert megszegtem az Úrnak szavát és a te beszédedet; de mivel féltam a néptől, azért hallgattam szavukra.

Mit csinál itt, amit Dávid soha nem tett? Magyarázkodik. Megpróbálja igazolni magát. Amikor egyszerűen tévedett. Jó, rendben van, hogy ezt csináltam, de azért csináltam, mert. Ha egyszer Isten azt mondta, hogy ezt tegyünk, akkor ezt tegyünk, de ő fölülírta Isten szavát és félt a néptől. Megint az emberi befolyás. Mit szólnak az emberek? Hányszor futunk bele mi is ebbe a csapdába? Hányszor van, hogy mit szólnak az emberek? Valóban mondja a Biblia, ne botránkoztassuk meg az embereket. Se zsidókat, se görögöket, se Isten gyülekezetét, de amikor valaki ennyire az emberektől függ, hogy mit mondanak az emberek, mit szólnak az emberek ehhez, az nem jó. Azt tegyünk, amit Isten mond, és Isten vezetését kövessük. Ahogy Jézust nem érdekelt, mit mondanak az emberek, bennünket se ez vezéreljen, az érzéseink, hogy mi lesz, ha rossz színben tűnök fel az emberek előtt. Saulnak ez a vesztét okozta. Menjünk tovább!

25. Most azért bocsásd meg az én vétkeket, és térj vissza velem, hogy könyörögjek az Úrnak.

Nem Istentől kérte a bocsánatot, a prófétától. Egyedül nem mert még az Úr elé se menni. Megint az alacsony önértékelés. Amikor elmondjátok ti is néha, hogy jaj, imádkozzatok értünk! Rendben van, megtesszük, egy akaraton, egy hiten vagyunk, és rendben van ez, de sokan úgy gondolják, hogy ők méltatlanok. Ők nem mernek az Úr elé menni, mert az Úr biztos nem hallgat meg minket, mert mi bűnösök vagyunk. Dávid sokkal szörnyűbb dolgot követett el, mint Saul, mégis odament az Úr elé. Miért? Mert bízott az Úrban. Nem a saját jóságában, a saját képességében, hanem az Úrban bízott. De az alacsony önértékelésű ember nem mert kapcsolatba kerülni az Úrral. Félt tőle. Isten az ő oldalán áll, Isten a mi oldalunkon áll, Ő a mi Atyánk. Dáviddal összevetve Saul még mindig emberekben bízott. Mindig az emberek tanácsát várta, és nem tudott kilépni abból a szerepéből, abból az énjéből, amit talán magával hozott valahonnan. De Isten fölkenete őt, és a próféta elmondta, hogy más emberré leszel. Nem tudta elfogadni az új identitását. Ez nagyon sok kereszténynek is hibája! Te egy új teremtés vagy Krisztusban. Te már egy krisztusi ember vagy és igenis tessék az új identitásod szerint járni az Úrral! Ne a magad erejére támaszkodjál, hanem bízunk kell az Úrban. Az Úr a mi pásztorunk, Ő a mi segítségünk, Ő a mi tanítónk.

Megyünk tovább, azt mondja:

26. Sámuel pedig monda Saulnak: nem térek vissza veled, mert megvetted az Úrnak beszédét, és az Úr is megvetett téged, hogy ne légy király Izrael felett.

27. És amikor megfordula Sámuel, hogy elmenjen, megragadta felső ruhájának szárnyát, és leszakada.

28. Akkor monda néki Sámuel: Elszakítá tőled az Úr a mai napon Izraelnek királyságát, és adta azt felebarátodnak, aki jobb náladnál.

29. Izraelnek erőssége pedig nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember Ő, hogy valamit megbánjon.

Tehát Saul még mindig a saját maga kicsinységével küzdött. Sámuel kérte meg arra, hogy igazolja őt, hogy ő továbbra is megmaradhasson a pozícióban, megmaradhasson a királyi székben, és nem az Urat kereste igazából. A vége tudjuk, hogy mi lett. Sajnos Saul elbukott, és meghalt a csatában a fiaival együtt. Láthatjuk, hogy az alacsony önértékeléséből, a rossz, negatív érzéseiből fakadó hiányosságai miatt hova került. Ezért olvastam föl az újszövetségi igeverseket, hogy lássuk, ez az üzenet releváns a mai hívők számára is, a keresztények számára is. Bár ez egy ószövetségi történet, de nagyon sokat beszél az emberi lélekről, az emberi érzésekről, hogy mennyire képesek befolyásolni az embert, hogy ha az Isten Szellemének az erejével nem írjuk fölül. Meg kell erősödni

az új identitásunkban, a krisztusi identitásunkban, és nem szabad hagynunk, hogy az érzéseink uraljanak bennünket, hanem azt kell megnézni, hogy kik vagyunk Krisztusban.

Aztán egy későbbi győzelménél Saul emlékszobrot állíttatott saját magának. Átesett a ló túlsó oldalára.

Miért hoztam ezt a történetet? Ma is nagyon sok ember van, akiket Isten fölkent, Isten használ. Van egy könyv, ami megíratott tizenkét szolgáról, a címe: *A hit embere*. Ők felkent szolgák, olyan emberek, akiket Isten használt, és csodák történtek, halottak támadtak föl, próféciák jöttek rajtuk keresztül. Olvassátok el a könyvet. Nagyon régen olvastam, bevallom, nem emlékszem minden részletre, de a vége az, hogy ezek az emberek elbuktak. Mind-mind elbuktak. A bukásuk okai visszavezethetők ide. Nagyon jól indultak, és végül mégis tragikus hősökké váltak. Isten használta őket, mert a saját erejüknek, a saját képességüknek tudták be Isten Szellemének az erejét. Ez nagyon int bennünket. Ha húsz halott föltamad a szolgálatodban, akkor is Istené a dicsőség, és nem a tiéd! Isten megoszt velünk mindent, de egy dolgot nem, a dicsőségét. Mert az az övé, az az övé és nem emberi képesség.

Jonatán is a győzelmét magának tudta be. Onnantól kezdve irigy lett Dávidra, aki legyőzte a Góliátot. Utána megverték az ellenséget, és akkor a nép mondta, hogy Saul legyőzött ezret, Dávid meg tízezret. Nem azt mondta, hogy dicsőség Istennek, hogy egy ilyen segítóm van, egy ilyen emberem van, hanem irigységet váltott ki belőle. Ez az, amikor önmagunkra nézünk, ez az, amikor az önértékelése, vagy az önközpontúsága vesz diadalt az emberen.

Nagyon tanulságos ez a történet, és érdemes elgondolkodni azon, hogy amikor a negatív érzéseink úrrá lesznek rajtunk, akkor egy dolgot kell tennünk, oda kell menni Istenhez, és az isteni békességet kell kérnünk. Nem szabad megadni magunkat az érzéseinknek, a haragnak, a gyűlöletnek. És ezzel egész életünkben problémánk lesz. Írja Jakab, hogy sok baja származik ebből az embernek. Isten Igéje figyelmeztet bennünket és megvan ehhez az isteni fajta képesség bennünk és rajtunk Isten Szelleme által.

Hálát adunk Istennek az ő Igéjéért. Lehet, hogy egy kicsit ez a téma nehéz, vagy nehezen feldolgozható, de még csak a tetejét sem kapirgáltuk, amit erről Isten mond. Úgyhogy köszönjük az ő Igéjét, köszönjük, hogy tanít bennünket, és hisszük, hogy elveszük mindazt, ami ebből nekünk szól, és meglátjuk mindazt, hogy hol kell Istennek munkálkodnia még az életünkben. Ha rajtakapjuk magunkat ezeken a dolgokon, akkor változtassunk! Nem az a kérdés, hogy eltévesztjük, vagy nem, hanem a kérdés az, hogy fölismerjük-e, hogy elrontottuk, és hajlandók vagyunk-e onnan továbblépni, vagy maradunk továbbra is ugyanott, nyalogatjuk a sebeinket, és egy negatív spirálban leszünk, vagy hagyjuk, hogy Isten fölemeljen minket. Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.